

Dr. Medved napije deputacijam društev, Slovencem iz različnih slovenskih kronovin ter slovenskemu narodu na njega boljše bodočnost.

V imenu Hrvatov se zahvali kanonik djakovski, gosp. Cipelič. Radostnega srca so prihiteli Hrvati na Ponikvo k bratom Slovencem, da se veselijo slavlja, ki ga prireja slovenski narod Slomšekovu spominu. Pri naša pozdrave velikega jugoslovanskega škofa Strossmajerja, ki sedaj biva v Slatini. Pri teh besedah je vse občinstvo vstalo ter klicalo gremovito »slava Strossmajerju«. Ko je danes odhajal g. kanonik od škofa Strossmajerja, rekel mu je škof: Slomšek je vzornik, po katerem se naj slovenski narod vzgleduje. Napil je napredku slovenskega naroda, kakoršnega mu je želel Slomšek sam. Predsednik pripoveduje o sprejemu odbora pri Strossmajerju ter nazdravi otcu hrvatskega naroda, kar je zopet vzbudilo šumne ovacije slavnemu Jugoslovanu.

Državni poslanec Povše je govoril v imenu slovanske krščansko-narodne zveze, torej v imenu čeških, rusinskih, hrvatskih in slovenskih narodnih poslancev. Šola utrjuje narod, ako je urejena v njegovem duhu; a ga ugonablja, ako veje v njej narodnemu obstanku nasproten duh. Slomšek je začel prvi delati za slovenske šole. Po njegovem vzgledu moramo dalje delovati, da bode šola res narodu v korist, ne pa v narodno pogubo. V boju za slovenske šole moramo vstrajati. Veseli se narodne zavednosti, ki jo opazuje med slovenskimi Štajerci. Klub, v kojega imenu govorim, bo vam vedno najkrepkejša podpora. Slava Slomšekovu spominu!

Ljubljanski župan Hribar se je zahvalil za napitnico dor. Medveda v imenu mesta Ljubljane ter omenjal velikih zaslug Slomšekovih pri narodnem delu, pri kojem je zahteval sodelovanja vseh stanov. V imenu Sokolov se je zahvalil dr. Medvedu za napitnico dr. Tavčar iz Ljubljane ter napil vsemu slovenskemu narodu.

Cesarski komornik in hrvatski plemenitaš ter pisatelj Kukuljevič-Sakcinski proslavlja Slomška kot prijatelja hrvatskih velikanov Gaja, Jelačića in Strossmajerja. Hrvatski in slovenski narod ne smeta biti razdeljena. Kar je Bog spojil, se ne sme deliti. Naša bodočnost je v zedinjenju, in zato govornik napiva slovensko-hrvatski bodočnosti.

Koroški Slovenec g. Rozman je omenjal velikih zaslug Slomška za koroške Slovence. Ako bi Slomška ne bilo, že bi bilo tudi izginilo slovensko ljudstvo na Koroškem v tujem morju.

Gospod učitelj Gangl je slavil Slomška kot vnetega prijatelja šole. Državni poslanec Spinčič je govoril iskreno o bratski ljubezni in slogi. Vsak naj dela za narod nesebično in s svetim namenom. Nesloga je kuga za Slovane, katero moramo zatreti in koje se moramo ogibati. Njegove besede so mogočno vnele vse navzoče.

Po tem govoru sklene predsednik, gospod Marzidovšek, slovesni obed ter se zahvali opatu Ogradiju, dr. Medvedu in Strmšku za njih trud pri današnji slavnosti.

Telovadba.

Za razvedrilo so na to dični celjski Sokoli uprizorili kratko telovadenje. Celjska godba je zraven svirala. Čudili smo se spretosti krepkih telovadcev, ter le obžalovali, da nas je čas že tiral na Slomšekov dom. Ljudstvo se je zbiralo v gruče ter se odpravljalo proti Slomšekovu domu.

Na Slomu.

Pri rojstni hiši Slomškovih je govoril kot prvi organizator spodnještajarski, g. Kač. Narod, kojega sinovi zasedajo knežje prestole, ni narod siromakov. Delajmo za boljše gospodarsko stanje našega naroda. Bratski prepir pa nas moti pri vsakem delu. Slomšek je bil knez miru, hodimo po njegovi poti.

Gsp. Gomilšak slavi krščansko slovensko hišo. Dokler bo po domovih našega kmeta

živela trdna vera, dokler bodo bila v njih zvesta narodna srca, tako dolgo se nam ni treba bati za našo bodočnost. Tako dolgo bodo izhajali iz teh domov krepki branitelji vere in naroda. Dr. Medved je nazdravil sedanjemu posestniku na Slomu, Antonu Slomšku, katerega so navzoči dvignili na ramena. Gosp. Kreft je pozdravil na Slomšekov dom došle slavitelje. Za krščansko-slovensko delavstvo je govoril gosp. Štefe iz Ljubljane. Slomšek je bil prepričanja, da le v Kristusu raste človeški družbi sreča. Tega prepričanja se drži tudi okoli 15.000 organiziranih slovenskih delavcev. Delajmo za preosnovo družabnih razmer v Slomšekovem duhu. Vrli mladenič Sekolov iz Jarenine je prednašal nekatere Slomškovske pesmi.

Koncert.

Mnogo ljudi se je že odpeljalo z večernimi vlaki. Drugi pa so se na večer zopet zbrali na Podgoršekovem vrtu. Godba je neutrudno igrala, pevci pa so nas razveseljevali z lepim petjem. Zabava je bila živahna.

Odhod.

Vsi udeleženci so menda prišli srečno domov, ne da bi se jim kaj žalega dogodilo. Le celjskim Slovencem je bilo doma pripravljeno presenečenje. Pri kolodvoru sta jih čakala dva bataljona soldatov. Ker Slovenci niso imeli nobenih slabih namenov, šli so mimo vojaštva z mirno zavestjo, da vojaštvo ni bilo za njih poklicano na kolodvor. Zgodilo se neki sploh ni nič. Na slavnosti je zastopal vlado celjski komisar Kriehuber. Toda tudi na slavnosti se je vršilo vse po najlepšem redu.

Slomšekov spomin ne bo izginil izmed nas, a naj tudi ne izgine duh, v katerem je Slomšek deloval, nikdar iz naših vrst in spodnještajarsko Slovenstvo bo lahko jedino ter močno delovalo v svoj blagor in prospeh.

Umor laškega kralja.

V petek dne 3. avg. je prišel novi italijanski kralj Viktor Emanuel s kraljico Jelico v Monzo. Kraljica Margarita jima je v palači prihitela nasproti, pala svojemu sinu okoli vratu in se bridko jokala. »Moj sin, moj ljubi sin!« šepetala je med solzami. Potem so vstopili v sobo, kjer so položili umorjenega kralja na mrtvaški oder. Kraljica Margarita je padla preko mrtvega Umbertovega trupla ter mu poljubovala čelo. Istotako sta storila tudi kralj Viktor Emanuel in kraljica Jelica.

Pokopali bodo kralja danes in sicer v Rimu. Kraljica Margarita se je sicer do zadnjega ustavljala, da bi se pokopal v Rimu, ker noče, da bi se žalil sv. oče. Rim je namreč po pravici papežev in le po ropu so si ga osvojili italijanski kralji. Toda ministri so zahtevali, da se mora pokopati kralj Umberto v Rimu iz državnih ozirih in kraljica vdova se je morala udati. Toda po pokopu Margarita ne bo več bivala v Rimu, ampak v Turinu, kamor si je dala prepeljati že vse pohištvo. Pri pokopu bo našega cesarja zastopal nadvojvoda Rajner, ki si je tudi z italijansko kraljevsko rodovino v sorodu.

Umorjeni kralj je bil zelo priljubljen med ljudstvom. To dokazuje dejstvo, da med njegovim vladanjem ni bil nihče obsojen zaradi razžaljenja veličanstva. O novem kralju še se ne more reči, ali je priljubljen ali neprijubljen, ker še je premalo prišel z narodom v dotiko. Zelo je dopadlo Italijanom, ko si je izbral za ženo Jelico, lepo hčerko črnogorskega kneza.

Anarhisti so sklenoli, da bodo umorili tudi kraljico Margarito. Za morilca je določen neki Quintovalle. Vidi se, da hočejo anarhisti umoriti sploh vse, ki so kronani z vladarskimi kronami. Kajti kraljica Margarita ni nikdar nikomur ničesar storila. Bila je najblažja ženska ter silno prijazna in uljudna proti vsakemu, naj je bil nizkega ali visokega stanu.

Morilec Bresci še ni prišel do kesanja. Upa, da ne bo vedno zaprt. Izjavil se je: »Videli bode, da me bodo osvobodili moji sodrugi. Sedaj naj se trese ruski car!« Brescija so iz Monce odvedli v ječo v Milanu. Žena Brescijeva biva v Ameriki. Toda zapustila je svoje dosedanje bivališče mesto Hoboken ter se je preselila drugam, a je prej zažgala vse možne listine. Ko je Bresci odšel iz Amerike, dejal je ženi, da gre po dedščino v Italijo.

Po Italiji zapirajo vse anarhiste. Policija se je prepričala, da je bil napad na kralja dobro pripravljen in premišljen. Ako bi se Bresciju ne posrečil umor, imel je namestnike, ki so imeli isto nalogo, da umorijo kralja. Sploh so letos anarhisti sklenili, da umorijo več evropskih vladarjev. V to svrhu je zapustila cela vrsta anarhistov Ameriko, ter se porazdelila po Evropi, da preži na svoje žrtve. Vodja teh zverinskih ljudi je neki grof Moledeschi, ki živi sedaj v Londonu.

Bresci ne bo obsojen v smrt, ker v Italiji ni smrtne kazni. Obsojen bode v dosmrtno ječo ali pa v galere. Bresci je že del časa prežal na kralja. Isto nedeljo, ko je zvečer izvršil umor, je več ur čakal na kralja v kraljevem parku, ker je vedel, da se ondi kralj večkrat sam sprehaja. Tudi v kapeli je bil pri maši, pa ni mogel prav blizu do kralja. Bresci se je pred umorom pridno vadil v streljanju. Vsak dan je nekaj ur streljal z revolverjem.

V nedeljo so Brescija, ki se je doslej mirno vedel v zaporu, morali obleči v nasilni jopič, ker je postal surov in bil okoli sebe, zahtevajoč, naj ga peljejo k ravnatelju. Preiskava je doslej dognala, da je Bresci imel pomočnikov, ki so bili pripravljeni pomagati mu, da ubeži. V Monzi je prostor umora ograjen. Jeden kol zaznamuje prostor, na katerem je Bresci stal, drugi prostor, na katerem so morilca prijeli.

Obsojen bo Bresci na dosmrtno ječo. Deset let bode zaprt v posebni 2 m. dolgi in 1 m. široki celici, katere vrata se ne odpro ves čas, ker jetnik dobiva potrebsčine skozi ozko odprtino. Hrana njegova bode kruh in voda. Govoriti ne bode smel. Pri najmanjši besedici bode kaznovan z nasilnim jopičem in z železom prikovnan na posteljo. Izvedenci trdijo, da malokdo učaka pri taki kazni deset let. Največ jih postane po prvem letu blaznih ali pa umro. Sodili bodo Brescija porotniki.

Neka odlična oseba v Milanu je v nedeljo dobila pismo s podpisom »99«, v katerem se trdi, da je imel Bresci štiri pomočnike in da bodo anarhisti za vsako žrtev določili deset anarhistov. Kar se jednemu ne posreči, storil bode drugi. V najbližjem času se zvedo grozne novice. V Čikagi je prišlo do ostrega boja mej anarhisti in policijo. Policija se je branila z orožjem ter je 125 anarhistov ranjenih in pet aretovanih, mej njimi tudi žena usmrčenega anarhista Parsona.

Politični ogled.

Avstrijski italijanaši žalujejo sedaj mnogo bolj za italijanskim kraljem nego svo-ječasno za našo preblago avstrijsko cesarico. Ob smrti naše cesarice je tržaski »Piccolo« prišel kratko poročilo: »Avstrijska cesarica«. Sedaj pa je črno obrobljen začel: »Naš ljubljani kralj« itd. Ko je naša cesarica ležala na odru, so italijanski »domoljubi« priredili veselico z godbo in plesom, sedaj napadajo naše vojake, ko se z vaj vračajo z godbo. Očitno je torej, da ti ljudje izražajo ljubezen do Italije. A navzlic temu so slepi in gluhi oni, ki trdijo, da na Primorskem so steber Avstrije Italijani.

Srbski kralj Aleksander se je v nedeljo oženil z Drago Mašinovo. Ruski poslaniški namestnik je zastopal carja kot druga, Francija pa je poslala k poroki posebnega odposlanca. Iz tega se jasno vidi, v kateri